

ହୃଦୟ ରକ୍ତ ମହିଳା, ରକ୍ତ ପୋଡ଼ିପିଠା

ଅଭ୍ୟୁ କୁମାର ଦାସ

ଓଡ଼ିଆ ଶାରେ ଘରେ ଘରେ
ପାଳନ କରାଯାଉଥିବା
ରଜପର୍ବତ ପାରମାଣୁକିଙ୍କ ରହିଛିରେ
ଏବେ ଘଟିଛି ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ
। ସହଗରେ ରଜର ମନ୍ଦିର ନାହିଁ ।
ଗାଁ ଗହଳିରେ ଆଉ ସେଉଳି
ମନମତାଣିଆ ପର୍ବର ଆକର୍ଷଣ
ଦେଖୁବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ଜାତୀୟ ପର୍ବ
ଭାବେ ପରିବିତ ରଜପର୍ବ କୁମାରୀ
କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁଭଳି
ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିଲା ସେଥୁରେ
ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।
ଡେବେ ବି ପରମାର ଛିଟା
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଲିଭିନାହିଁ ।
ରଜପର୍ବରେ ନୃଥା ପୋଷାକ
ପିଷିବା, ପିଠାପଣା ଓ ଭଲ ମନ୍ଦ
ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା
ଏବେ ବି ପ୍ରବଳିତ ଅଛି ଅନେକ
ସ୍ଥାନରେ । ମଧ୍ୟାଳ ଅଞ୍ଚଳରେ
ରଜର ମହକ ଏବେ ବି ଉତ୍ତପୁଲିତ
କରୁଛି ଲୋକମାନଙ୍କୁ । କୁମାରୀ
କନ୍ୟାମାନେ ତିନିଦିନ ଧରି ମ୍ବାନ
କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଖାଲି ପାଦରେ ଭୂମି
ଉପରେ ଚାଲିବା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ
ନାହିଁ । ଏକରକମ ଘର ଭିତରେ
ବସି ରହନ୍ତି ସେତେବେଳେ କଦଳୀ
ପାରୁଆ ବା ଗୁଆଖୋଲ ପିଣ୍ଡ ପଦାକୁ
ଆସନ୍ତି । ଏବେ ଚପଳ ବ୍ୟବହାର
କରାଗଲାଣି । ବସୁମତୀ ପୁଜା
ପାଳନ ପାଇଁ ମାଟି ଖୋଲିବା ବା
ମାଟିକୁ ଆଘାତ ଦେବା ୩ାରୁ
ଦୂରରେ ରହନ୍ତି ଲୋକମାନେ ।

ଦଳ ଦଳ ହୋଇ ମହିଳାମାନେ
ସାହି ପଡ଼ୋଶୀ ଘରକୁ ଯାଇ
ହେଲୁସିରେ ସମୟ ବିଭାଗିତାଆନ୍ତି
। ସନ୍ଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ସମାସ କରିଥାଆନ୍ତି
ଭୋଜନ ପର୍ବ । ରଜ ପୂର୍ବଦିନ
୩ାରୁ ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରି ଥାଆନ୍ତି
ସେମାନେ । କଂସାବାସନ ମଜା
ମଜି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରଜ ତିନିଦିନ
ପାଇଁ ମସଲା ବାଟିବା ଏବଂ ପିଠା
ପଣା ପାଇଁ ବିରିବଟା ଓ ଚାନ୍ଦା କୁଟା
କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରାଯାଇଥାଏ । ଗାଁ
ଗହଳିରେ ଏବେବି ଏହି
ପରମାର ବିତ୍ର କାଁ ଭାଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରାଯାଏ । କୁକୁରିରେ ଗାଉଳ ଚାନ୍ଦା
କରିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦୋଳିରେ
ବସି ମନ୍ଦିରରେ ସାରାଦିନ ଝୁଲିବା
ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଆଷାଢ଼
ମାସରେ ମେଘ ସହ ମାରିବ ମିଳନ
ହୋଇଥାଏ । ମାଟିକୁ ବିଶ୍ଵାମ
ଦେବାପାଇଁ ତିନିଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ମାଟିକୁ କଷ୍ଟ ନଦେବାନେଇ
ରଜପର୍ବ ପାଳନ କରାଯାଇଥାଏ
ବୋଲି କହନ୍ତି ବୟସ ଲୋକମାନେ
। ଏବେ ଏ ସବୁ କେହି କେହି
ପାଲୁଥିବାବେଳେ ଅନେକ ଏହାକୁ
ଅନ୍ତି ବିଶ୍ଵାସ କହି ଦୂରେଇ
ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ରଜରେ ପିଠାର ସୁଆଦ
ନିଆରା । ପୋଡ଼ିପିଠା କି ରଜପାନ
ଶଷ୍ଟେ ନଖାଇଲେ ରଜ ଅଧୁରା ।
ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଘରେ ଏହି ପିଠା ପରମାର
ବହୁ ପୁରୁଣା । ବିଶେଷକରି ରଜ

ପିଠା ଭିତରେ ସାର ରଜ ଘୋଡ଼ ପିଠା । ଘରେ ହେଉ ବା ରଜ ଦୋଳିରେ ସବୁରି ହାତରେ ଖଣ୍ଡ ପିଠା । ଏଇ ଘୋଡ଼ପିଠାର ମହକ ଶେଳିଯାଏ ଚାରିଆଡ଼େ । ବର୍ଷକରେ ଥରେ ଘରେ ଘୋଡ଼ପିଠା ହେବ ବୋଲି କାହାରି ପାଦ ତଳକୁ ଲାଗୁନଥାଏ । ପହିଲିରଜ ପୂର୍ବଦିନ ସଜବାଜ । ରଜ ସରଦାରେ ଘୋଡ଼ପିଠାର ସବୁ ଚିକ କିଣାଯାଇଥାଏ । ରାତିରେ ରୋଷେଇବାସ ସରିଲା ପରେ ଶାଶ୍ଵ-ବୋହୁ ମିଶି ଘୋଡ଼ପିଠା ତିଆରିରେ ଲାଗିଯାନ୍ତି । ହାଣିଶାଳରେ ଚାଲିରେ ମାଟି ହାଣି ବସାଇ ପାଣି ଫୁଟାଏ ବୋହୁ । ଏଥୁରେ ପଡ଼େ ଆବଶ୍ୟକ ପରିମାଣର ଲୁଣା ଆର ଗୁଡ଼ । ଶାଶ୍ଵ ଚୁଲିମୁଣ୍ଡରେ ବସି ବଢ଼େଇ ଦେଉଥାଏ । ବୋହୁ ଫୁଟତା ପାଣିରେ ପୂର୍ବରୁ ଶିଳରେ ପ୍ରସୁତ ଚାଉଳ ଚାନ୍ଦା ପକାଇ ଏହାକୁ ଯନ୍ତିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ସହଯୋଗ କରେ ଶାଶ୍ଵ । ଚାନ୍ଦା ଯନ୍ତି ଆସିବାବେଳକୁ ଏଥୁରେ ପଡ଼େ ଅଦା, ମରିଚ ଆଉ ପାତିନଢ଼ିଆ । କେତେବେଳେ କେମିତି ଏହି ପିଠାରେ ବସାଦହି ବି ପଢ଼ିଥାଏ, ଯାହା ସ୍ଵାଦମୁକ୍ତ କରାଏ ପିଠାକୁ । ଚାନ୍ଦା ଯନ୍ତା ସରିଲା ପରେ ଏହାକୁ ଅଜାହି ଦିଆଯାଏ ପଲମରେ । ପଲମରେ ଦିଆଯାଏ କଦଳୀପତ୍ର । ଏଥୁରେ ଚାନ୍ଦାଯନ୍ତାକୁ ହାତରେ ସଜାହି କୁଆଣି, ଅଳେଇଚ, ଗୁଜୁରାତି ପ୍ରଭୃତି ମସଲା ଦିଆଯାଏ । ଏତେସବୁ କାମ ଭିତରେ ଘଷି ରହନିଆଁ ଫେକି ଉତ୍ଥାଏ ଚାଲିରେ । ତଳେ ଚୁଲି ନିଆଁ, ଆଉ ଚୁଲି ଉପରେ ପଲମ ବସାଇ ପଲମରେ ଉପରେ ଅଜାହି ଦିଆଯାଏ ରହନିଆଁ । ରାତିଥାରା ଚାଲି ପାଉଶରେ ପିଠା ଘୋଡ଼ା ହେଉଥାଏ । ପିଠାକାମ ସାରି ସମସ୍ତେ ଶୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ସକାଳୁ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନେ ପଡ଼େ ଘୋଡ଼ପିଠା କଥା । ଗାଧୁଆ ସାରି ନୂଆ ବେଶପୋଷାକରେ ମଜିଯାନ୍ତି ପିଲାଠୁ ବୁଢ଼ିଯାଏ । ଖୁସି କହିଲେ ନସରେ । ପହିଲି ରଜର ପହିଲି ପୁଲକ ଭରିଯାଏ ମନରେ । ରଜ ବେରଙ୍ଗ ପୋଷାକରେ କିଶୋରୀ ଓ ମୁବତୀଙ୍କର ଗାଁ ବୁଲା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାହିପଟେ ଆମ କି ବରଗଛରେ ରଜବୋଲି ସଜ ହୋଇଥାଏ । ଘରର ବଡ଼ବୋହୁ କି ଯେ କେହି ମହିଳା ଗାଧୁଆପାଧୁଆ ଆରି ନୂଆବସ ପିନ୍ଧି ଚାଲିରୁ ପିଠା ଓହାର ପନିକି ଧରି ବସିପଡ଼ନ୍ତି ଘୋଡ଼ପିଠା କାଟିବାକୁ । ଚାରିପଟେ ବେଢ଼ିଯାନ୍ତି ପିଲାମାନେ । କଟା ପୋଡ଼ିପିଠାର କିଛି ପ୍ରଥମେ ଗୃହଦେବୀ ବୃଦ୍ଧାବତୀଙ୍କ ଠାରେ ଭୋଗ ଲଗାଯାଏ । ପରେ ପିଣ୍ଡ ଓ ବାରିଆଡ଼େ ଦିଆଯାଏ ଏହି ପିଠା । ପରେ ଘରର ବୋହୁ ଏହି ପିଠାକୁ ପ୍ରଥମେ ମାନ୍ୟ ଲୋକ ଓ ପରେ ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣି ଦିଅନ୍ତି । ପିଲାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଖାଇବାର ଉଷାହ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ସାଇପଢ଼ିଶାରେ ଏହି ପିଠା ବଣ୍ଣାଯାଏ । କାହାରି ଘରେ

କଟକ,
ମୋ : ୯୪୩୭୧୪୨୭୧୭

ରଜ ପର୍ : ମାଟି ଓ ଶିକ୍ଷା ଆବ୍ୟ ଖତିପାଠର କୃତଙ୍କତାର ପାର୍ଦ୍ଦଣ

ଅମାବାସ୍ୟାଥ ପୂଣ୍ୟମା ପବଣେୟ-
ତାନି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ! ରବି ସଂକ୍ରାନ୍ତି

ରେବତ' - ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ, ଅଷ୍ଟମୀ, ଅମାବାସ୍ୟା, ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଓ ରବି ସଂକ୍ରମଣ ବା ସଂକ୍ରାନ୍ତି - ଏହି ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ହେଉ 'ପଞ୍ଚପର୍ବ' ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । 'ରଜ' ଉଷ୍ଣବ ମିଥୁନର ସଂକ୍ରାନ୍ତିକୁ ନେଇ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ହେଉଥିବାରୁ - ଏହାକୁ 'ପର୍ବ' ବୋଲି କହିବାରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ସମାରଳ୍ପର ରହିଛି । ଯସ୍ୟାଂ ସମୁଦ୍ର ଉଚ୍ଚ ସିନ୍ଧୁରାଗେ, ଯସ୍ୟା ମନ୍ଦୁ କଷମ୍ପଯିବୁ ସଂଭୂତିରୁଥି । ଯସ୍ୟାମିଦଂ ଜିନ୍ଦିତି ପ୍ରାଣଦେଜତ, ସା ନୋ ଭୂମିଃ ପୂର୍ବପ୍ରେସେ ଦଧାତୁ । ଯେଉଁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସମୁଦ୍ର, ନଦୀ ଓ ଜଳ ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଥିରେ ଅନ୍ତିମ ମାନବସୃଷ୍ଟିର ସରା ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି, ଶ୍ଵାସ ପ୍ରଶାସ ନିଅନ୍ତି, ତାହା ବିଚରଣ କରନ୍ତି, ସେହି ଭୂମିକୁ ଆମେ ପ୍ରୁଥମ ସନ୍ଧାନ ଦେବା ।
ପୃଥିବୀ ପ୍ରତି ଏହି ସନ୍ଧାନବୋଧ, କୃତ୍ତଙ୍ଗତା ଓ ଚେତନବ୍ରତ ଆଗୋପ ହେବାର ଉଷ୍ଣବର ମୂଳତତ୍ତ୍ଵ । ଆମର ବାସଭୂମି ପୃଥିବୀ ଏକ ନିଷ୍ଠାଶିଳ୍ମିକାପିଣ୍ଡ ନୁହେଁ । ଏହାର ପ୍ରାଣ ଅଛି । ଏହା ଆମକୁ ଧରା ହୋଇ ଧରି ରଖୁଛି ଏବଂ କ୍ଷମା ଭାବରେ ସବୁ ସହି ଭୂତଥାତ୍ରୀ ପରି ପାଳନ କରୁଛି । ପୃଥିବୀଠାରେ ଏହି ମାତ୍ରେତନା ବା ମାତି ପ୍ରତି ମମତା ହେବାର କୃତ୍ତଙ୍ଗ ମନୁଷ୍ୟକୁ ରଜପର୍ବରେ ତିନିଦିନ ପାଇଁ କର୍ଷଣ କରିବାରୁ ନିର୍ବତ୍ତ କରିଛି ।

ସର୍ବ୍ୟ ବାର ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ ରାଶିଚକରେ ୨୦୦ ବା ଦୁଷ୍ଟରାଶିକୁ ସାଂସାରିକ ଜୀବନଯାପନ ସକାଶେ ସେପରି ସହିଳ ହେଉ ହୋଲି ନିଶ୍ଚିନ୍ତା

ସାଂସାରିକ ଜୀବନଯାପନ ସକାଶେ ସେପରି ସ୍ଵର୍ଗଲ ହେବ ଦୋଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ

ଆମ ପରିଷରାର ପ୍ରତୀକ ରଜ

ଛୋଟାର ପତ୍ର

ଉତ୍ତରରେ ଯେଉଁ ପର୍ବତାଶୀ ପ୍ରତି ଅଞ୍ଚଳରେ ପାଳିତ ହୁଏ, ତନ୍ମଧାରୀ ଓଡ଼ିଶା ମଧ୍ୟ ବାଦ୍ ନ ପଡ଼ି ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍ଥ ଭୂଜରେ ଅନେକ ଆଞ୍ଚଳିକ ପର୍ବତାଶୀ ସୃଷ୍ଟି କରି ଓଡ଼ିଆଦିକୁ ବଜାଯ ରଖିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭାରତୀୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ହୋଇ ପାରିଛି । ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଉପର ଆଧୁନିକତାବାଦ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏଯାବତ ଓଡ଼ିଆଶୀର ଯାନିଯାତ୍ରା ଓ ଓଷାଦ୍ରତ ଏକ ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟିକରେ । ଓଡ଼ିଶାର ମହାନ ଐତିହ୍ୟ ଓ ବିଶାଳ ପରମାଣୁ ଭିତରିକରି ପର୍ବତାଶୀମାନ ମୁଣ୍ଡଗେନ୍ଦ୍ରି ଚାଲନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ ଘରର ପ୍ରତିଟି ଉତ୍ସବ ମୁଖ୍ୟ ଦିନରେ ।

ପ୍ରତିଟି ପର୍ବତାଶୀ ଓ ଓଷାଦ୍ରତ କିଛି ନା କିନ୍ତୁ ବିଶେଷତ୍ବ ଅଛି । ‘ଦେଶ କେ ପାଙ୍କ-ନନ୍ଦ କେ ବାଙ୍କ’ ରାତିରେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟିଏ ପର୍ବ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭୂଜରେ ପାଳିତ ହେଉଥିଲେ ହେଁ, ତା’ର ଅଭ୍ୟସ୍ତୋତ୍ର ଯେ ଏକ, ଏହା ଯେ କେହି ସ୍ଵାକ୍ଷର କରିବେ । ଏତଦ୍ଭିନ୍ନ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭିତରେ ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ ପର୍ବ ପାଳିତ ହୁଏ, ଯାହା ସହ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳଯାଏ ଏହାର ପ୍ରାତିକରିତ ହୁଏ । ରଜପର୍ବ କିନ୍ତୁ ଏକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପର୍ବ ଯାହା ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ପୁରପଲ୍ଲାରେ ସମଭାବରେ ପାଳିତ ହୁଏ ଏବଂ ଓଡ଼ିଶାର ସାରବଜନୀନ ପରିଭାବେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥାଏ । ରଜ ଏକ କୃଷିଭିତ୍ତିକ ପର୍ବ । ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆଘରେ ଏହା ଖୁବ୍ ଜାକମଙ୍କରେ ପାଳିତ ହେବାର ବିଧୁଅଛି । ତିନିଦିନ ରଜ ମଧ୍ୟ ସଂକୁଳିତ ପୂର୍ବଦିନ ପହିଲ ରଜ ଓ ପରଦିନ ଭୂର୍ଣ୍ଣ ଶତଳା ଭାବେ ସୂଚିତ । ଆଷାଢ଼ ମାସରେ ଭୂମି ଶୟ ଉପରୁ କରିବାର କ୍ଷମତା ଧାରଣ କରେ । ବର୍ଷା ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ସେ ରଜବତୀ ହେବାର କ୍ଷମତା ହିଁ ରଜର ବିଶେଷତ୍ବ । ଭୂମିପୂଜା ସାରି ମାଟି ମା’କୁ କଷ୍ଟ

ନ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ସମୟରେ କୃଷ୍ଣିକାର୍ୟ ବା ଯେ କୌଣସି ଖନନ କାର୍ୟ ଭୂମି ଉପରେ ନିଷେଧ। ଏସମୟରେ ଘରମାନଙ୍କରେ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ପରଞ୍ଚର ଭିତରେ ସହାନୁଭୂତିସମ୍ପନ୍ନ ଆଳାପ, ଆଲୋଚନା, ଖେଳ, କସାରତ କରିବା ଦେଖାଯାଏ। ପରବର୍ତ୍ତ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ପାଇଁ କୃଷ୍ଣକ ନିଜକୁ ସଜାଡ଼େ ଥିଲା, ସ୍ଵର୍ଗ ଯେଉଁଠାରେ ଥାଏଇ କୋଣିଟି ହୋଇ ଥିଲା ତେବେବେ କେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

ହୁଆପଳା ସମସ୍ତେ ଏ ସମୟରେ ଆନନ୍ଦତ ହୋଇ ଖେଳ କୋଡ଼ିକରେ ମନ ଦଥନ୍ତି ବଶେଷତଃ, ସମସ୍ତେ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍ଗ ମେଲରେ ଏକ ପ୍ରକାର ଖୁସିର ଦିନକୁ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି ।

ରଜର ମାହାମ୍ୟ କେବଳ ଯେ ଖୁସି କରାଏ, ଏ କଥା ନୁହେଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ଓଡ଼ିଶାର ଅର୍ଥନୈତିକ ଓ ସାମାଜିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ରଜ ଅପରିହାର୍ୟ ପର୍ବତୀରେ ପାଳିତ ହୁଏ, ଯାହା ପ୍ରୟୋଗରେ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ଅପରାଧିକତା ନୁହେଁ, ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧ । ଦେହକୁ କ୍ଷତି କରୁଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଖୁଆୟାଏନା ବରଂ ରତ୍ନ ଅନ୍ଧବ୍ୟାପରେ ଦେହପାଇଁ ଅନେକ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ଓ ପୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ ଖୁଆୟାଏ, ଯାହା କି ଧନୀ କି ଗରୀବ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ । ରଜପର୍ବ ଓଡ଼ିଶାର ଆର୍ଥିକ ମାନଦଣ୍ଡକୁ ସଜାତ୍ତିବାରେ ଯେ ଅଗ୍ରଦୂତ ଭାବେ କାମ କରେ, ଏ କଥା ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ଅନୁଭବ କରିଛି । ରଜ ଆମର ଆଞ୍ଚଳିକ ପର୍ବ, ଯାହା ମହାଭାଗତୀୟ ପର୍ବରେ ସାଂଘ୍ୟାଜିତ ହୋଇ ଏକ ମହାନ୍ ପରମାଣୁ ପୁଣ୍ୟକରେ । ଉକୁଷ ସାମାଜିକ ଜୀବନ ଓ ଶୂଙ୍ଗନାଗତ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ପାଇଁ ପର୍ବପରିବର୍ତ୍ତିଗେ ଯେଉଁ ମହାନ୍ ଆଦର୍ଶମାନ ଲୁକୁମ୍ଭିତ ହରିଛି, ତାହା ନିଷ୍ଠା ଅଭିନନ୍ଦନୀୟ । ସମାଜରେ ବନ୍ଧୁତା, ସଦିତ୍ତା ଓ ଆଧାର୍ତ୍ତିକ ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ଏହାର ପାଳନ ଖୁବ ବାଘ୍ୟମ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ । ବର୍ତ୍ତମାନର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ସମାଜରେ ଦିନକୁ ଦିନ ଧରିଯାଇ ଭାବନା ଓ ପୁରୀତନ ସଂସ୍କରିତ ଅବକଷ୍ୟ ମର୍ମଥାବେଳେ, ମଲୀ ଜୀବନକ ସରବର ଓ ସମନ୍ଵ କରିବା ପାଇଁ ନଳ ପର୍ବ ମାଲମର ପ୍ରାପନ ହେବା ଦିନରେ

+ସଦସ୍ୟ ତଥା ବିଜ୍ଞାନିକ, ଓଡ଼ିଶା ବିଜ୍ଞାନ ଏକାଡେମୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମୋ: ୯୪୩୭୩୭୨୫୨୨୨୨

ବାଲେଶ୍ୱର

୧୪ ଜୁନ ୨୦୨୪, ଶୁକ୍ରବାର

୪

ରଜ ପରବ କାର୍ତ୍ତିନ ସାହୁ

ଆସି ଅଛି ରଜ ପରବ
ଜୀବ ପରା ଆମ ଗରବ
ହସରେ ଖୁବିରେ
ଦେଳି ଖେଳିବାରେ
ମିମିଶି ଆମେ ସରବ ।

ରଜ ଦୋଳି ଗାଁ ଗାରବ ।

ଖୁବିର ପରବ ଜୀବରେ
ଆପଣାର ଭାବ ଦିଏରେ
ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ମେଳେ
ମିଶି ଗାନ୍ଧୀ ଦେଲେ
ଦୁଃଖ ଶୋକ କାହିଁ ନିଏରେ ।

ନୂଆ ପୋକାକୁ ନାଲବା
କେତେ ସିଠା ପଣା ଖାଇବା
ଦେଳିରେ ଖୁଲିବା
ଦିଭେଦ ଭୁଲିବା

ଆମ ରଜ ପରବ

ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ଚିକି ଗାଁରେ ମୋର ଦେଇଛି ଖବର
ଆସୁଖ୍ୟ ପରା ରଜ
ବରଷକେ ଥରେ ପାଲିବା ଆମେରେ
ହୋଇ କେତେ ସଜବାକ ।
ସାରା ଜଗତରେ ନାହିଁ କେହିଠାରେ
ଓଡ଼ିଆକ ପ୍ରିୟ ପରବ
ଜଗନ୍ମଥ ଆମ କରୁଛି ପ୍ରଶାପ
ସିର୍ଫିଂ କରି ଗବ ।
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ତାତି ନାହିଁ ଆଶାକ୍ତ କାନ୍ଦର
ଧରଣୀ ମାଆର କୋଳେ
ଗାନ୍ଧୀ ଭାବ ଯାକ ସାଜନ୍ତ
ନନ୍ଦେ ଲାଜାଳ ବିଲେ ।
କେତେ ହୋଟ ପିଲା କରିଛି ଖାମୋଳା
ଭାବ ଉଭାଗକ ସାଥେ
ହୋଇଥାନ୍ତି ମେଲି ଖେଳିବାକୁ ଦୋଳି
ଉପରେ ଥରେ ଥରେ ।
ମଞ୍ଚ ପେଟପଠି ରଜ ପାନ ମିଠା
ପାଲିବା ଆୟ ପଣ୍ଟ
ବାଇ ପଢ଼ିଶାରେ ବନ୍ଧୁ ହୁଏ ।

ମୁଣ୍ଡରେ ଫୁଲଗାଲ ହସ ।

ମନନ ଦିକେନ ଥାମ ମାଝ ଦୁଇ
ବାପକା ଛୁଟର କେତେ

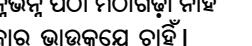
ରଜ ମନ୍ଦରେ ରଜା ଘରେ ଘରେ
ଗରିବ ଦେଖୁଣି କାହିଁ ।

ସହର ଦକ୍ଷା ଜନତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ
କିଣା ଦିକା ହାତେ ରହି

ବନ୍ଧୁ ବାପକାର ପୁର୍ଣ୍ଣ
କାହିଁ ଯାଏ ଯାଏ କବି ।

ବରଷକେ ଥରେ ଏ ରଜ ଆସେରେ
ଆନନ୍ଦ ଉଛୁରେ ମନ

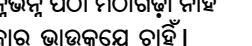
ଦୁଃଖ ଲାଜାହାଏ ସେହି ଜନତାକୁ
ମା’ ହାତେ ନଥାଏ ଧନ ।

ଦରଭା, ମଜଳପୁର, ଯାକପୁର
ମୋ: ୯୭୭୮୮୪୭୩୭୧୦

ଗାଁରେ ରଜ ପ୍ରଦାୟ କୁମାର ମିଶ୍ର

ରଜର ଆଜ ସେମିତି ନାହିଁ
ବିକେ ବୋଧ ଆମୁନିକ
ପ୍ରବଳ ଗରନ କରିବ ବଣ
ମରିଗଲାରୀ ପୂର୍ବ ସବକ ।

ତାମ ଶେଳହୁଏ କାହିଁ ମୌର୍ଯ୍ୟାନ୍ତିକ
ଚାଷପୁଅ ଦୁଇ କାହିଁ ।

ତାଳକାରୀରେ ଦୋଳିଗାନ୍ତିକ
ନାହିଁ ଦୋଳିଗାନ୍ତିକ ନାହିଁ
କରିବାର ଭାବରେ ହାତେ

କୁଆସୁନ୍ଦ କଥା ଥାରେ ପୁର୍ଣ୍ଣ
ଭାବର ଦେଇବାର କାହିଁ

ହଜିଗଲାରୀ ସବୁ କାହିଁବାଟି ।

ବାଗୁଡ଼ି କବାତି ସବି ଯାଇଛି ।

ଯାକପୁର

ରଜ ଆସିଛି

ରାଜାର ନାହିଁ ଶାହାର କାହିଁ

କରୁଛି କରୁଛି କରୁଛି

କରୁଛି କରୁଛି କର

ଆଜି ଶୁଭ୍ରତା ରତ୍ନ ଦେଖିଲା କାହିଁ

ଡାକ୍ତର ଶୁଭଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର

ରଜ ଆସିଲେ ‘ରଜଦୋଳି କଟମଣ, ମୋ ଭାଇ ମୁଣ୍ଡରେ ଦୋଳି
ମୁକୁଟ । ଦୋଳ ମୁକୁଟଗୋ, ଦିଶୁଆଥ ହେବଗ...’ ଗାତରେ ଗଁ ଗଞ୍ଚି
ଦୁଲୁକି ଉଠେ । ବିଜିନ୍ ପଳ୍ଲୀ ଗତୀର ଗୁଞ୍ଜରଣରେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନିଆର
ପରିବେଶ । ହେଲେ ଏସବୁ ଗାତ ଆଉ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ନା ସହରରେ
ନା ଗଁ ଗଞ୍ଚିରେ । ଉକ୍ଳଳୀୟ ପରମା ଓ ୧୯ ମାସରେ ୧୩ ପର୍ବର
ନିଆରା ଉଦ୍‌ବ୍ୟାପନା ବିଶେଷ କରି ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନ ସହ କାହିଁ କେତେ କାଳରୁ
ଯୋଗ୍ବ୍ୟାପନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ ଅନେକଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ
କରିପାରୁନି । ଜଗତୀକରଣ ପ୍ରଭାବରେ ଉଗ୍ର ଆଧୁନିକତା ଆଡ଼କୁ ଅଣିଶ୍ଵାସ
ହୋଇ ଧାଉଁଥିବା ମଣିଷଙ୍କ ପାଇଁ ଏହଳି ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ସେମିତି କିଛି ମାନେ
ରଖେନା । ଠିକ୍ ସେମିତି ରଜପର୍ବ ଧୂରେ ଧୂରେ ତାର ଆଦର ହରାଇବାକୁ
ବଦିଲାଣି । କେଉଁଠି ମାନସିକତା ଅଭାବରୁ ତ କେଉଁଠି ପରିବିତ୍ତି ଓ ପରିବେଶ
ଚାପରେ ରଜହାନ ହୋଇଯାଇଛି ଏହି ପ୍ରକାଶ ପର୍ବ ।

କ୍ଷାପରେ ଜାହାନୀ ଦେଖିଯାଇଲୁ ଏହି ଦୂରୁଗ୍ରୀ ଧର୍ମ ।
ରଜ ସଂସ୍କୃତ ଶର୍ମି ‘ରଜସ’ ରୁ ଆସିଛି, ଯାହାର ଅର୍ଥ ମାସିକ ଧର୍ମ ।
ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ଏହି ସମୟରେ ବସୁମତୀ ମା’ରଜସ୍ଵଳା ହୁଅଛି । ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ
ଅଧିକ କଷଣ ନ ଦେବା ପାଇଁ କୃଷ୍ଣକାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ରଜରେ
କୁମାରୀମାନେ ଖାଲିପାଦରେ ଭୂମିରେ ଚାଲିବା ହେଉଛି ପାରମପରିକ ବିଧି ।
ଏଥୁପାଇଁ ଆଗକାଳରେ ସେମାନେ ପାଦରେ ଗୁଆ ଖୋଲପା, କଦଳା
ପଟକୁ ଆଦି ପିଣ୍ଡୁଥିଲେ । ରଜରେ ମହିଳା ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘରକାମରୁ ବିରତି
ଦିଆଯାଏ । ରଜ ତିନିଦିନ । ପ୍ରଥମ ଦିନକୁ ପହିଲି ରଜ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନକୁ
ରଜ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଓ ଢୂଟୀୟ ଦିନକୁ ଭୂମିଦହନ କୁହାଯାଏ । ଏହି ତିନିଦିନ
ବସୁମତୀ ମା’ଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଦିବସ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ତତ୍ତ୍ଵ ଦିନକୁ
ବସୁମତୀ ସ୍ଥାନ ବା ଠାକୁରାଣୀ ବୁଡ଼ି କୁହାଯାଏ । ସେବିନ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ
ସ୍ଥାନ କରାଇ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରାଯାଏ । ଘର ଆଗଶାରେ ହଳଙ୍ଗଳ,
ଶିଳପୁଆ ଜତ୍ୟାଦିକୁ ହଳଦୀରେ ସ୍ଥାନ କରାଇ ପୂଜାର୍ତ୍ତନା କରାଯାଏ ।

ଭରିବା । କୃଷ୍ଣ ଥବକାଶ ସମୟରେ ଚାଲାଙ୍କ ମନରେ ଚକ୍ର ଆନନ୍ଦ
ଭରିଦେବା ଏବଂ ଚାଷ କାମରେ ମାତି ଉଠିବାକୁ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ
ଉତ୍କଳୀୟ ଜନଜୀବନ ସହ କାହିଁ କେତେ କାଳରୁ ମିଶିଯାଇଛି । ଅକ୍ଷୟ
ଡ୍ରୁଟୀଯାର ଅକ୍ଷିମୁଠି ଅନୁକୂଳ ପରେ ଖରିପ ଚାଷରେ ଚାଷୀ ଲାଗିପଡ଼ିଛି ।
ଦେଖି ପାଇଁ ଦେଖିବା ଏବଂ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତରେ ହିଁ ମୋହୁୟୀ ।

A photograph of three women at an outdoor event. A woman in a blue dress stands on the left, a woman in a floral blouse sits on a red bench in the center, and a woman in a black dress stands on the right. They are positioned in front of a decorative entrance featuring large yellow and orange pillars, greenery, and colorful balloons. The background shows a building and other people at the event.

ମୌସୁମୀ ପ୍ରଭାବରେ ବିହନ ଗଜା ହୁଏ । ଗଛ ବନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଷୀଙ୍କୁ ଟିକେ ଅବସର ମିଳିଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ଆସେ ରଜ୍ୟପର୍ବତ, ଯାହା ପିତା ଧରି ପାଲିତ ହୋଇଆସି ।

ରଜ ନାମ ମୁହଁରେ ଧରିବା ମାତ୍ରେ ନାନା ରକମର ପିଠା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ । ଆଉ ରଜ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ପୋଡ଼ିପିଠା, କାକରା, ଚକୁଳି, ମୁହଁବା, ଭାଙ୍ଗିଆ ଓ ଆରିସା ପିଠାର ମହ ମହ ବାସ୍ତାରେ ଗାଁ ଗଣ୍ଠା ମହକି ଉଠେ । ତା ସାଙ୍ଗକୁ ମୁହଁ, ଉଷ୍ଣତା, ଆମ ଓ ପଣସର ସ୍ଵାଦ ପର୍ବତ ଆହୁତି ମିଠା କରିବିଏ । ତେବେ ପୂର୍ବଭକ୍ତି ଏବେ କିନ୍ତୁ ନା ପିଠାର ମହକ ଅଛି, ନା ରହିଛି ମିଠା ସୁଆଦ । ସହର ତ ସହର, ଗାଁ ଗଣ୍ଠାରେ ବି ଏଥବୁ ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ କମିବାରେ ଲାଗିଛି । ପିଠା ବଦଳରେ ପିଜା ଆଜି ଲୋକଙ୍କୁ ସୁଆଦିଆ ଲାଗୁଛି । ଫଳରେ ଆମର ଡେଇଆ ଖାଦ୍ୟ ପଖାଳ ଠାରୁ ପୋଡ଼ିପିଠା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ମପସିଲିଆ ପାଲଟିଯାଇଛି । ଖାସ ଏହି କାରଣରୁ ରଜ ସମୟରେ ପୂର୍ବଭକ୍ତି ନାନା ରକମର ସୁଆଦିଆ ପିଠା ଖାଇବାକୁ କି ଦେଖିବାକୁ ଆଉ ମିଳୁନି । ରଜ ଆସିଲେ ନାନା ରକମର ଦୋଳି ତିଆରି ହୁଏ । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ଆମ ତୋଟାରେ ଲାଗିଥିବା ପଟା ଦୋଳି, ଅରଗ ଦୋଳି, କଞ୍ଚି ଦୋଳିର ମଜା କଥା ଭାବିଲେ ରୁମ ଟାଙ୍କର ଉଠେ । ଗାଁଙ୍ଗୀ କାରିଗରମାନେ କାଠ ଓ ବାତଶରେ ଏସବୁ ଦୋଳି ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଆଜି ପରିସ୍ଥିତି ଓ ପରିବେଶ ବଦଳି ଯାଇଥିବାରୁ ଗାଁ କାରିଗରଙ୍କ କାରିଗରା କାହିଁ କାହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଜଙ୍ଗଲ କ୍ଷୟ ଯୋଗୁଁ କାଠ ବାତଶ ମିଳୁ ନଥିବାବେଳେ ଆମ ତୋଟାର ଦୋଳି ବଦଳରେ ଘର ବାଲକେନିରେ ଝୁଲୁଥିବା ବେତ ଓ ଲୁହା ଦୋଳିଲୁହା ଲୋକେ ବେଶି ପଥର କରୁଛନ୍ତି । ଫଳରେ ଆଗଭକ୍ତି ରଜ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ରକମର ଦୋଳି ଏବେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ । ଦିନ ଥିଲା ରାତ ବେଳେ ଦୋଳି ଖେଳିବାକୁ ଗାଁ ତୋଟାରେ ଝିଅବୋହୁଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜମୁଥିଲା । ଦୋଳି ଖେଳ ସମୟରେ ନାନା ରକମର ପଲ୍ଲୀ କଥା ଗାତ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଉଥିଲା । ଏବେ ଏସବୁରେ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ଭିଡ଼ଠାରୁ ଦୂରେ ରହି ଅନେକ ରଜ କାଟିବାକୁ ବେଶି ପଥର କରୁଛନ୍ତି । ଫଳରେ ସେ କାଳ ଭଳି ଗାତର ଗୁଞ୍ଜରଣ ଆଉ ଶୁଭୁନି କି ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ଆମତୋଟାରେ ଦୋଳି ଝୁଲିବା ଦେଖାଯାଉନି ।

ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଓ ବର୍ଷା ରତ୍ନର ସହିତରେ ଭିକାମାଟିର ବାସ୍ତା ନେଇ ଆସେ ଡକ୍ଟିଶାର ଗଣପର୍ବ ରଜ । ସତେ ଯେମିତି ଏହା ଧରିବୁ ମାତା ଓ ମୌସ୍ତୁମୀର ମିଳନ ପର୍ବ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରକଟିକୁ ନେଇ ଏମିତି ଏକ ପର୍ବର ପରିଚକ୍ଷନ୍ତା ହୁଏତ ଆଉ କେଉଁଠି ନଥିବ । ପ୍ରକଟି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ବର୍ଷା । ଆଉ ବର୍ଷାକୁ ସ୍ଵାଗତ କରେ ରଜ । ପିଠା, ଦୋଳି ଓ ଶାତର ଆସର ହିଁ କରିଦିଏ ଏହି ପର୍ବର ମନକଥା । ପହିଲି ରଜରେ ଟିଆମାନଙ୍କ ସଜବାଜ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବସୁମତି ସ୍ଵାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ ରଜପର୍ବ ।

ସ୍ରୀ ଓ ପ୍ରସ୍ତୁତୀ ରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ
ଦୋଷେ : ୫୯-୧୯୨୩୩୦-୧

ହୋତ୍ରିଖଣ୍ଡରେ ରକ୍ଷଣ

ବାଘର ଭୟ

ଗାଇ ଗୋଠରେ ଚରୁଛି ଗାଇ । ତା' ପିଠିରେ ବସିଛି
କଜଳପାତି । ଗାୟଳ ତୋକା ଅଢ଼ିଛି ଗୋଠର ଗାଇ । ତା'
କଡ଼ରେ ବିଳଗୁ ପୋକ ଯୋକ ଚରୁଛନ୍ତି ପଲପଲ ଧଳା ଓ କାହିଁଆ
ବଗ । ଆକାଶ ମେଘୁଆ ମେଘୁଆ, ଇଏ ନିଦାଯର ଶେଷ
ପହର । ଏମିତି ସମୟରେ ରଜ ଆସେ । ସିଏ ଓଡ଼ିଶା ହେଉ
କି ଖାଢ଼ିଶ୍ଵର, ଭୌଗୋଳିକ ସୀମା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସିନା ଖାଢ଼ିଶ୍ଵର
ଓଡ଼ିଶାରୁ ଅଳଗା କିନ୍ତୁ ପର୍ବ, ପର୍ବଣୀ, ସଂଘୁତି, ପରାମରା
ସବୁ ଜାଗାରେ ସବୁ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏକା ପରି । ଯେପରି ରଜ
ସିଂହଭୂମିର ଓ ଓଡ଼ିଶାର ସବୁ ଏକ ଧରଣର । ରଜ ଆସେ
ଗାଁରେ । ଘରମାନଙ୍କରେ । କୁଆଁରୀ ମନରେ, ମୋ ପ୍ରିୟ ଓଡ଼ିଆ ବାପୁଭାର ମନ ଆରିସିରେ, ସିଏ ଯୋହିଲି
ଆଉ ନା କାହିଁକି । ସିଏ କଟକ ହେଉ କି କର୍ଣ୍ଣାଚକ ସିଏ ହେଉ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମପୁର ବା ବର୍ଷପୁର ହେଉ ଅବା ରେଙ୍ଗୁନୀ
ବା ଭୁବନେଶ୍ୱର ରଜ ଆସେ ସବୁଠି । ରଜ ଆସେ ପିହିଲି ବର୍ଷାର ମିଠା ପରସରେ । ରଜ ଆସେ ତନୁଲତାର
ତନୁ ମନରେ । ତୁଆ ତୁଆ ପୋଷାକ, ଅଳତାର ଗାଡ଼ ନାଲି ରଙ୍ଗ ଓ ଚିପିଚିପି ଦେନର ଶିଥୁଳ ଲେପନରେ ।
ଗହଳିଆ ଆୟତୋଟାରେ ଲଗାୟାଇଥିବା ବାୟସ ଦୋଳିରେ । ମାଟି ତୁ ଆକାଶ ସବୁଆଡ଼େ ରଜ ପାଇଁ
ଚଳଚଳିବା କୋଉଠି ରଜ ପାଇଁ ପୋଷରା ତୁହା ହୋଇ ମାଛ ଧରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ତ କେଉଁଠି ଖାଦିବା
କାଟିବା ପାଇଁ । ସଜବାକରୁ ଶେଷରଙ୍ଗ ଯାଏ କିନ୍ତି କରିବାର ନାହିଁ । କାମ ନାହିଁ । ମାଟି ମା' ରଜସ୍ତଳା ଯେଇ
। ହଳ ଲଙ୍ଗଳ ସବୁ ମାଟି ମା'କୁ ଛୁଇଁବା ପାଇଁ ମନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ରାମ ନେବାର ବେଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଟି
ମା' ଶୋଉଛି ଆରାମ କରୁଛି । ଧୀରେ ପାଦ ରଖ । କଟକରୁ ଶହ ଶହ ମାଇଲ ପାରି ହେଲେ ପଢ଼େ ଖାଢ଼ିଶ୍ଵର
ରାଜ୍ୟ । ତୁଆ ହୋଇ ଗଢ଼ାହୋଇଛି ଏ ରାଜ୍ୟ ଏଇ କିନ୍ତି ବର୍ଷ ହେଲା । ଏହା ଆଗରୁ ବିହାର ରାଜ୍ୟ ସହିତ
ମିଶି ଥିଲା । ଜାମସୋଳା ବାଟେ ଆସିଲେ ଏ ରାଜ୍ୟରୁ ଅଳଗା କରେ ମୁଖ୍ୟରେଖା ନର । ନର ପାରି ହେଲେ
ପଡ଼େ ଖାଢ଼ିଶ୍ଵର ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ବିଧାୟକ ବା ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ଦୀନେଶ ଶଢ଼ିଜାଙ୍କ ଘର ।
ଏଇ ଘରେ ତାଙ୍କର ତାଲେ ଷଢ଼ିଜାଙ୍କ କୁନ୍ତିକ ବହଳାଗୋଡ଼ା କଜାର ଠାରେ । ଏଇଠି ଆପଣ କିଛି ତେବେ ବସିଲେ
ଜାଣିବେ ଏଠାରେ ପ୍ରାୟ ସବୁଲୋକ ଓଡ଼ିଆ । ଆଦିବାସୀ, ବଜାଳୀ ଯିଏ ବି ହେଉ ନା କାହିଁକି ସବୁରୁ ପ୍ରାୟତ୍ତି
ଓଡ଼ିଆରେ କୁହାୟାଉଥାଏ କେମିତି ଅକ୍ଷୟ ଖାଇବ । ବହଳାଗୋଡ଼ାଠାରୁ ପୂର୍ବକୁ ଗଲେ ପଡ଼େ ଖରଗୁପୁର
ଆଢ଼କୁ ରାଷ୍ଟା । ଏଇ ରାଷ୍ଟା ପାଖାପାଖ ଗୀ ଗୁଡ଼ାକରେ ଥାନ୍ତି ଏଇ ଅଞ୍ଚଳର ଲୋକେ । ଓଡ଼ିଆ କହନ୍ତି । ଠିକ
ଏଇ ସବୁ ଅଞ୍ଚଳରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଅଧିକାଶ ଅଧ୍ୟାବୀଷୀ ମାନେ ହେଲେ ଓଡ଼ିଆ । ଏଇ ସବୁ ଅଞ୍ଚଳ ଛଦ୍ମ
ରାଷ୍ଟା, ହଜାରିବାଗ, ରାମବାଦ, ଧାନବାଦ, ବୋକାରୋ ଆଦି ଖଣ୍ଡ-ଖାଦାନ, ସହରାଞ୍ଚଳ ଓ
କଳଜାରଖାନାମାନଙ୍କରେ ଅନେକ ଓଡ଼ିଆ ଲାମ ଜନନ୍ତି ।

ନିଦାୟର ଶେଷ ପ୍ରାହାର କ୍ୟେତ୍ର ଆଯମ ବେଳ । ସାରା ଆକାଶରେ କଳା ବାଦଲର ଏ ପରୁ ସେପରି ପରିଭ୍ରମଣ ଏଇ ଅସରାଏ ବର୍ଷାରେ କେବେ ଭିଜଗଲାରି ଗ୍ରୀ ଦାଣ୍ଡ ବା ବିଶିଷ୍ଟ ଫୁଲୁଳା କ୍ଷେତର ଗୋଟିଏ

ଏକର ଏକର ବ୍ୟାପି ବିଷ୍ଟାର୍ଘ ଧାନବିଲ ତା ମଞ୍ଚରେ ଗୋବୁପଲ, ପଛରେ ଗାୟାଳ ପିଲାର ପାଞ୍ଚଣ ପାହାର,
ବଗ, କଜଳପାତିଙ୍କ ପୋକଯୋକ ଖାଇବାର ବେଳ । ଗାର କଳଦଙ୍କ ହସ୍ତାର୍ଥିରେ ପାଟ ତୁ ଗୀଁ ଦାଣୀ
କୋଳାହଳମୟ । ମୌସୁମ ବାୟୁର ମଧ୍ୟର ଆକର୍ଷଣରେ ଗୀଁ ବିଲ ପାଟ ଓ ଗୋର ସବୁଠାରେ ବସୁମତି ମା
ବର୍ଷାର ପହିଲି ପରସ ପାଇ ହୋଇଯାଏ ଆସନ୍ତୁ ପ୍ରସବା ବା ରଜସ୍ଵାଳା । ଓଡ଼ିଆ ଘରର ପୋଥୁ ପୁରାଶରେ
କୋଉ ଅନାଦି କାଳରୁ ମାଟି ମାଆକୁ ଜଣେ ନାରୀ ବା ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପରେ ପୂଜା କରାଯାଏ । ଏଇ ସମୟରେ ଜଣେ
ନାରୀ ପରି ଧରିତ୍ରୀ ହୋଇଯାଏ ରଜସ୍ଵାଳା । ମାଟିରେ ତୁ ତୁ ବର୍ଷା ସାଙ୍ଗକୁ ସୁଲଗୁଳି ତା ମଞ୍ଚରେ ଧାନ ବିହନର
ମାୟାରେ ଶାଶ୍ଵତ ଧାନ କ୍ଷେତ୍ର ଦିଶିବ ସ୍ବପ୍ନ ମହଳ ପରି ସର୍ବଜା ସୁନ୍ଦର ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଚାଶ ପର୍ବର ରଜ । ଏଇ
ଦ୍ୱାରା ତାରିଦିନ ଆଗାମ କରିବେ ମା ବସୁମତି । ତାପରେ ଭୁଲୁଁ ନଅତା ଶିଳ, ସୁଆ, କୃଷି ଯନ୍ତ୍ର ସବୁ ହେବେ
ପୂଜିତ । ଓଡ଼ିଶା ତୁ ଧାରଣଣ୍ଠ ଅବା ଅନ୍ୟ କେଉଁ ରାଜ୍ୟ, ଯେଉଁ ଯାଏ ନା ନାହିଁ ଓଡ଼ିଆ, ତା ସାଙ୍ଗରେ
ଯାଇଥାଏ ତା ସଂଚୂତି, ପରଖରା । ଏଇ ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି ଯେମିତି ମୋର ତିନି ପିଢ଼ି ଏଇ ଜାମାସେବପୁର
ସହରରେ । ମୋ ଜେଜେ, ମୋ ବାପା ଓ ମୋ ପିଢ଼ି । ସମୁଦାୟ ତିନି ପିଢ଼ି । ଓଡ଼ିଆ ଘରର ସବୁ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ
ଦେଖୁ ତୁ ଏହି ଶିଖିଲା ପରମା ।

ପାଳନ ହୁଏ ଏକଠ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ମେଳରେ ।
ଏଠାକାର ଉଚଳନ ଆସୋଯିଏସନ ଜାମସେଦପୁର ସହରର ଏକ ପୂରାତନ ଓ ଛାମୁଆ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ଏଥାପୁର ସଭାପତି ତାତ୍ତ୍ଵର ଶ୍ରୀଧର ପ୍ରଧାନ, ଉପସଭାପତି ଦୁଃୟ ଫଳକ ପାତ୍ର ଓ ବାଦଳ ଭୁଣ୍ଡୀ, ସମ୍ପାଦକ ତଦୁଣ କୁମାର ମହାନ୍ତି, ସହ-ସମ୍ପାଦକ ବିରୁଦ୍ଧ ରୁଷଶ ମହାନ୍ତି ଓ କୋଣାଧିକ ମନୀଷ ଦାଶଙ୍କ ଛଡ଼ା ଏହାର ମହିଳା ସମିତିର କର୍ମଠ ଓ କୁଶଳ କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତା ସଙ୍ଗୀତା ବେହେରା, ପ୍ରତିଭା ମହାନ୍ତି, ସମ୍ବିତ ପାତ୍ର, କୁମୁଦୁନି ପ୍ରଧାନ, ସୁଜାତା ତୌଧୁରା, ସୁଶିଳା ଆଚାର୍ୟ, ଅଞ୍ଜଳି ଦାସ, ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଜେନା, ମିହିର ପ୍ରଭା ମହାନ୍ତି, ଜୟଶ୍ରୀ ମହାନ୍ତି, ପ୍ରଭାତି ମହାନ୍ତି, ମନୋରମା ମହାପାତ୍ର, କନକଲତା ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ପରି ମହିଳା ମାନଙ୍କ ସହଯୋଗରେ କୁଳ ୧୪ ଚାରିଷ ଦିନ ଗାଁତ, ଓଡ଼ିଶା ଓ ସମ୍ବଲପୁରା, ରଜ କୁଳନ ବଜାୟିବା ସହିତ ସୁଶାଶ୍ଵା ଖାଦ୍ୟର ପସରା ମଥ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଶାସ୍ତ୍ରନଗର ୦୧ରେ ବାନ୍ଧବ ସମିତି ଆନ୍ଦୋଳନ୍ୟରେ ରଜ ମଭଜକୁ ଦିରୁଣୁଣିତ କରିବା ପାଇଁ ମାନା ବଜାରର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଯେଉଁଠି ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସହିତ ଆଜ୍ଞେ ଓ ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଜାମସେଦପୁର ସହରର ଥିବା ଉଚଳ ସମାଜ, ଆମ ଓଡ଼ିଶା ପରିବାର, ବିଜୟ ଗାଢ଼େନ୍ ୦୧ରେ ଥୁବା କଲିଙ୍ଗ ମହିଳା ସମିତିର କାର୍ଯ୍ୟକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରାଯାଇଥାଏ । ଜାମସେଦପୁର ସହର ଛଡ଼ା ଆଦିତ୍ୟପୁର, ଗନ୍ଧାରିଆ, ସୁନ୍ଦରନଗର, କରାଣ୍ଡି, ଯାଦୁଗୋଡ଼ା, ସତ୍ରେଜକଳା, ଖରମୁଣ୍ଡା, ହାଣ୍ଡିଫେସଲ, ହଳଦୀ ପୋଖରୀ, ଘାଟଶିଳା, ବହଳାଗୋଡ଼ା, ଜୟଶତର୍ଜୁ, ହାଟ ଗମହାରିଯା, ଚେଲିଆମା, ଚାଇବସା, କର୍ଧାପୁର, ବାନା, ଖୁରି, ରାଜନଗର, ଖଇରପାଳ ପ୍ରତିତି ଓଡ଼ିଆ ଅଧ୍ୟୁଷିତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଧୂମଧାମରେ ପାଲିତ ହୁଏ । ସବୁଙ୍ଗରେ ବାଜାର ଦୋଳି, ଖାସିମାସ, ଉତ୍ସନ୍ନ ଭାବ ଓ ପୋଡ଼ି ପିଠାର ମହକରେ ମହକି ଉଠେ ଏଠାକାର ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କ ଘର ଓ ବୁଆର ।

ରଜ ପବନ୍କୁ ଏଠାକାର ଆଦିବାସୀ ମାନଙ୍କ ଘରେ ପାଳନ କରାଯାଉଥିବାର ଦେଖାଯାଏ । ସେମାନେ ଦୋଳି ଓ ମାସ୍‌ର ସହ ଏଇ ରଜ କେଇଦିନ ପାଳନ କରି ଆରାମ କରନ୍ତି । ଡିକ୍ଷା ପରି ଖୋରଣ୍ଡର ରଜପବନ୍କୁ ପାଳନ ଦିଖି ପୁରା ସମାନ । ପଶ୍ଚ, ଆୟ, ସପୁରୀ, ଖୁରୁରୀ କୋଳି, ତାଳସଜ, ପାତିଲା କଦଳୀ, ନଢିଆ, ଲିଟି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଫଳ, ମଠା ଓ ଭାର ଥୋରରେ ଘର ସବୁ ମହମହ ବାସି ଉଠେ । ଚିପି ଚିପି ତନଙ୍କ ଗୋପାରେ ଝିଅମାନଙ୍କ କପାଳର ଶୋଭା ସତରୁଣ ବଢ଼ିଯାଏ । ପାଦରେ ଅଳକା ଓ ଦେହରେ ନାନା ସାଜସଙ୍ଗ ଜିନିଷ ଝିଅ ମାନଙ୍କୁ ଏଇ ସମୟରେ ଘର କାମ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କର୍ମରୁ ବିରତ ରଖେ । ସଜବାଜୁ ଶେଷ ରଜ ଏକ ଦମ ଆରାମ, ସୁଶ୍ଵାସୁ ଖାଦ୍ୟ, ପାଦରେ ଚାନ୍ଦା ଚପଳ ଓ ଚାନ୍ଦା ଜାମାପତା ବା ଶାକି ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଦିତିଆମାନ ସେବନ ଝିଅ ମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵପ୍ନ ପରି ପରି ମନପବନରେ ଉଡ଼େଇ ନିବି । ସପନ ଦୋଳିରେ କେଉଁ ଏକ ସ୍ଵପ୍ନି ରାଜଜକୁ । ଏଇ ବୋଧେ ରାଜ, ରଜର ମାହାତ୍ମ୍ୟ । ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ଏହି ମଣିଷଙ୍କୁ, ମଣିଷର ମନର ଦୁଃଖର କଷଣକୁ ପାପୋରି ଦେବାର ଗୋଟିଏ ସଜଳ ସର୍ଜନା, ସିଏ ଖୋରଣ୍ଡର ଜାମସେବପୂର ହେଉ କି ଡିକ୍ଷାର ଜଗତସ୍ଥିତପୂରର ଗୌଣ ତୋତାପତା । ରଜପବର୍ଷ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ମନରେ ଏହି ପରି ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆସୁଥାଏ । କୋଟି କୋଟି ଦୁଃଖ ଯାତନାର ଶୁଣୁଳ ଭିତରୁ ଜାବନର ବୃଦ୍ଧଗାନ ଆମ ଭିତରେ ଅହରହ ସକଳ ମୁହଁର୍ଭାବାମିନ୍ଦରାର ବୈଚିନ୍ୟର ଆବାଦିତି ଏମାତ୍ର ।

+ ମିଶ୍ରାତ୍ମା ପଞ୍ଚାନ୍ଦ ପିଲାମ୍ ମରଣ ପୋହାରି ଜାମପେନ୍ଦ୍ରାମ

କାନ୍ତି ପଦ୍ମ

ବାଲ୍ମୀକି ମନ୍ଦିର କର

